

«Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ AZIZ. ΑΝ ΗΣΟΥΝ ΕΣΥ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ...»
ΑΠΑ ΔΕΝ ΗΞΕΡΑΝ ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑ

-«Βοήθεια, ο Αλή είναι νεκρός!»

-«Πυροβόλησαν τον αδερφό μου, πρέπει να πάει αμέσως στο νοσοκομείο!»

-«Μήπως είδατε το γιό μου; Σας παρακαλώ βοηθήστε να βρω το παιδί μου.»

Αν έβγαινες έξω στο δρόμο μια « συνηθισμένη» Τρίτη αυτές οι λέξεις θα βούιζαν στα αυτιά σου δημιουργώντας μια αίσθηση αποτυχίας. Αποτυχία του ανθρώπινου είδους που έχει διαφθείρει την ψυχή του προκαλώντας τον πόλεμο. Τι άσχημη λέξη..., πώς είναι δυνατόν αδέρφια να σκοτώνουν τα αδέρφια τους; Για 'μένα όλο αυτό φάνταζε σαν ένας εφιάλτης από τον οποίο προσπαθούσα απεγνωσμένα να ξεφύγω. Η μόνη διέξοδος ήταν να φύγω απ' την πατρίδα στη οποία γεννήθηκα και πέρασα τα παιδικά μου χρόνια. Όχι, δεν ήθελα να φύγω, αγαπώ τον τόπο μου μα όχι τους ανθρώπους του.

Ο πατέρας κατάφερε να βρει πέντε θέσεις για την οικογένεια μας σ' ένα πλοίο που μετέφερε μαχαρικά με προορισμό την Ελλάδα. Θυμάμαι ξεκάθαρα τη μέρα που θα αποχωριζόμασταν την πατρίδα, αν και έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε. Η μητέρα μου ήταν τρομοκρατημένη, αν και προσπαθούσε να μην το δείχνει μα εγώ το κατάλαβα στο βλέμμα της. Καθώς βγαίναμε από το σπίτι τα ξημερώματα ο πόλεμος συνεχιζόταν. Όπου και να κοιτούσες υπήρχε πόλεμος. Πόλεμος στο έδαφος. Πόλεμος στον αέρα, πόλεμος στη θάλασσα, πόλεμος παντού! Όταν επιβιβαστήκαμε στο πλοίο είχα ορκιστεί στον εαυτό μου πως δε θα κοιτάζω πίσω. Ήθελα να θυμάμαι τον τόπο μου όπως ήταν πριν τον πόλεμο και όπως θα τον έβρισκα όταν επέστρεφα ξανά σ' αυτόν. Μα δεν μπόρεσα, κοίταξα ... και η εικόνα αυτή έχει χαραχτεί στη μνήμη μου. Ένα απαίσιο σύννεφο σκόνης, ένας υπόκωφος θόρυβος, μια γκριζα θλιμμένη πολιτεία με ζωντανούς- νεκρούς ανθρώπους. Δεν άντεξα, έβαλα τα κλάματα: Πίστευα ότι αν φύγουμε θα ξεχάσω, μα πώς γίνεται να ξεχάσω;

Υστερα από ένα απαίσιο ταξίδι ατελειώτων ωρών σιωπής, φτάσαμε στην Ελλάδα, στη γη της επαγγελίας! Με το πρώτο μου βήμα στη ξηρά ένιωσα ξένος, ανεπιθύμητος και πάνω από όλα μόνος. Μπορεί να ήμουν με την οικογένειά μου άλλα σ' αυτή τη χώρα ένιωθα πως δεν άνηκα, δεν ήξερα καν τη γλώσσα που μιλούν οι κάτοικοί της. Αμέσως άρχιζαν να κατακλύζουν το μυαλό μου ερωτήσεις που με έκαναν να αισθάνομαι ακόμα χειρότερα όπως: πού στα αλήθεια πηγαίνουμε; εγώ πλέον τι θα αποκαλώ σπίτι; πώς θα επιβιώσω σ' αυτή τη χώρα; Θα μα διώξουν; Και αν δεν τα καταφέρουμε τελικά τι θα γίνει;

Ήμουν απορροφημένος στις σκέψεις μου όταν ο πατέρας μου φώναξε να επιταχύνω γιατί είχαμε φτάσει στο προσωρινό μας σπίτι. Ήταν ένα εγκαταλελειμμένο μικρό οικοδόμημα με ρωγμές στους τοίχους και σπασμένα παράθυρα, μα κατά κάποιον τρόπο μείωσε κάπως το βάρος που ένιωθα στην καρδιά μου. Τουλάχιστον είχαμε κάπου να μείνουμε. Τα χρόνια που πέρασα στην Ελλάδα ήταν δύσκολα, δεν μπορώ να πω ότι κατάφερα ποτέ να προσαρμοστώ. Όλοι οι συνομήλικοί μου με έβλεπαν ως το παιδί που μένει στο διαλυμένο σπίτι και μιλά αστεία ελληνικά. Προσπαθούσα να αγνοώ τα σχόλιά τους γιατί απλά δεν ήξεραν. Δεν ήξεραν πώς είναι να είσαι ξεριζωμένος από τον τόπο σου, δεν ήξεραν τι θα πει φόβος αλλά και τι θα πει πόνος γιατί πολύ απλά δεν ήξεραν τι θα πει πόλεμος και απώλεια. Από την άλλη δε με ενδιέφερε και να κάνω φίλους, το μόνο που σκεφτόμουν ήταν πώς και πότε θα γυρίσω σπίτι!

Τώρα πια είμαι στη Γερμανία και ακόμα δε έχω γυρίσει σπίτι. Από χώρα σε χώρα δε βλέπω διαφορά. Καμία δε μου αρέσει περισσότερο και καμία λιγότερο, όλες μου φαίνονται ίδιες. Όμως η δικιά μου είναι ξεχωριστή και στα μάτια μου η καλύτερη απ όλες του κόσμου και όταν πάω, γιατί είμαι αποφασισμένος να γυρίσω πίσω, θα έχει ανακτήσει την παλιά της ομορφιά που είχε πριν τον πόλεμο... Εμένα το σπίτι μου δεν είναι ούτε η Ελλάδα, ούτε η Γερμανία είναι η Παλαιστίνη και το έχω βάλει στόχο της ζωής μου να κοιμηθώ ξανά στο παιδικό μου κρεβάτι με τη διαφορά ότι αυτή τη φορά δεν θα ακούω πυροβολισμούς και τους διαπεραστικούς σπαραγμούς των συμπατριωτών μου.